pehmes õhkus; see oli nii wärske nagu mägedes, ja oli nii löhnaw nagu roosid nurmel, mägede wahel.

Seal woolas jõgi, nii selge kui õhk ise, ja kalad oliwad nagu höbe ja kuld; punased angerjad mängisiwad wees ja puistasiwad siniseid sädemeid; wee peal ujusiwod laiad wikerkaari-karwa kupulehed ja nende peal õitses puna-kollane leek, mis weest toitu imes, nagu lamp õlist. Marmori kiwist kindel sild, nii peen ja kunstlik, nagu oleks löngast ja perletest pöimitud, köitis jöekallast Õnnistuse saarega, kus Paradiisi-aid õitses.

Idatuul wöttis kunningapoja oma käte peale ja kandis teda üle silla. Seal laulsiwad lehed ja õied kenamat laulu omast noorusest, nii selge ja paesuwa häälega, kuida innimese hääl seda iial ei kanna. Kas oliwad need palmipuud wõi määratumad sõnajalad, mis siin kaswasiwad; nii suuri, lapsakaid ja roheliši puid ei olnud kuningapoeg iialgi weel näinud. Pitkais wäänides kõlkusiwad imelikud wäänpuud, kuida neid wana püharaamatute peal kullaga maalitud olema nääme; imelikud kokkuseadmised puu-wäänidest, õiedest ja lindudest. Rohtus seisiwad linnuparwed laia särawa sabadega. Ja, se oli tõeste kõik nenda! — Aga ei, kui kuningapoeg nende külge puudutas, siis nägi tema, et need midagi muud ei olnud,

kui suured kobrulehed, mis kui hiilgawad linnusuled säraswad. Lõwid ja tiigred kargasiwad kui kassikesed läbi roheliše wõsastiku, mis lillelõhnas lehwis, ja need kiskjad näitasiwad siin wagad toduloomad olema. Perlekarwa säraw meigas läi tiiwadega wasta lõwi lakka ja arg metskits seisis nende kõrwas, nikutas peaga ja näitas himu, nende mängust osa wõtta.

Nüüd tuli Paradiisi-neid. Tema riided läikisiwad kui päike ja tema nägu oli ni pehme, nagu õnnelikku ema nägu, tes ennast oma lapse üle rõõmustab. Tema oli nii noor ja nii kena, ja kenad neiud käisiwad tema järel, igaühel oma säraw täht lehkawa juuksete sees.

Idatuul andis palmilehe tulilinnu kirjaga Paradiisi-neiu kätte ja neiu silmad säraswad rõõmust. Siis wöttis tema kuningapoja käest kinni ja wiis teda oma majasse, kus seinad roosilehe karwa oliwad, mida päwapaiste wasta pööratakse. Lagi oli üks ainus säraw õis, ja mida kauemini selle peale waadati, seda kõrgemale wenis see. Kuningapoeg astus akna ette ja waatas läbi ruutude. Seal nägi tema hea ja kurja tundmise puud maoga, ja Aadam ja Eewa seisiwad puu juures. „Kas nemad ei ole Paradiisist wälja aetud?“ küsis kuningapoeg. Paradiisi-neid naeratas ja seletas temale, et aeg akna-ruutude peale kõiki